

РЕШЕНИЕ

№ 11772

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.КА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разгледа доклад.ото от И.КА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело № 20231110110418 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно осно.ие чл. 200 КТ.

Ищецът Н. А. Н. твърди, че в резултат на трудова злополука, претърпяна на 17.11.2022г., е получил телесни увреждания – контузия на корема, хеморагичен шок с наличие на кръв в корема, разкъс.е на мезентериума на червата, ретроперитонеален хематом, вследствие на което да са му причинени болки и страдания. Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от **50 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпените от трудова злополука неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 17.11.2022г. до плащането. Претендира разноски.

Ответникът ФИРМА в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отго.р на исковата молба, с който оспорва иска. Възразява за съпричиня.е на резултата от страна на ищеца при условията на груба небрежност. Оспорва и размера на предявения иск. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни из.ди:

По иска по чл. 200 КТ:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да установи, че е настъпила злополука, която е призната за трудова по предвидения в закона ред, в причинна връзка с която търпи неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания.

Безспорно между страните по делото е, че към твърдяната от ищеца дата – 17.11.2022 г., между тях е съществувало трудо. пра.отношение. Не се оспорва и обстоятелст.то, че процесната злополука е призната за трудова с разпореждане № 32279/15.12.2022г. на ТП на НОИ – София град, както и че ищецът вследствие на злополуката е претърпял телесно увреждане.

Приложеното по делото разпореждане №32279/15.12.2022г. на ТП на НОИ – София град /л. 6/ е индивидуален административен акт и официален удостоверителен документ, притежаващ материална доказателствена сила, обвързваща съда. Видно от приложен отг.р на писмо на ищеца до ТП на НОИ, разпореждането не е било обжал.о и е влязло в сила. Констатациите в обстоятелствената част на разпореждането са приети въз основа на Протокол № 1 от 22.11.2022г. В протокола се описват обстоятелствата довели до увреждането, като в т. 9 и т. 10 се посочва, че ръко.дителят на екипа и техническият ръко.дител не са предприели необходимите действия по обезопася.ето на работната среда. Съдържащите се в протокола констатации за наличието на функционална връзка между извърш.ата от пострадалия конкретна работа и изпълнението на трудовите му функции към момента на злополуката, както и за съществу.ето на пряка причинна връзка между събитието и увреждането на работника не се опровергават от събраните по делото доказателства. Т.нар. функционална връзка между увреждането и изпълня.ата работа е кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по см. на чл. 55 КСО и чл. 200 КТ, поради което с разпореждането по чл. 60, ал. 1 КСО по дефиниция се счита установен този елемент, т.е., че злополуката е осъществена при или по по.д на изпълня.ата работа.

Такъв кумулативен елемент на фактическия състав на трудовата злополука по смисъла на цитираните по-горе норми е и причинната връзка между увреждането и неблагоприятния резултат – неработоспособност или смърт, поради което с разпореждането по чл. 60 ал.1 КСО по дефиниция се счита установен и този елемент, т.е., че претърпените от пострадалия вреди са в пряка причинна връзка с уврежданията от злополуката. Доказателства за обратното не са представени.

По делото е приложена епикриза от Клиника по хирургия при УМБАЛ „Св.Анна“ АД, гр.София, от която се установява, че на 17.11.2022г. пострадалият е бил приет в клиниката по спешност с данни за хеморагичен шок, торако-абдоминална травма, в резултат на което е проведена спешна оперативна интервенция – при отваряне на коремната кухина са евакуирани около 3 литра кръв, като с оглед констатирани разкъс.ия на мезентериума на тънкото чер. е взето решение за премах.е на около 80 см от неговата дължина. Видно от приложени по делото болнични листове №Е20223755156 от 28.11.2022 г., издаден от МБАЛ „Св.Анна“ АД – Клиника по хирургия, и №230544024D58 от 23.02.2023г. на ДКЦ 1 – Лом ЕООД, за периода от 17.11.2022г. до 27.01.2023г. ищецът е бил в отпуск за временна неработоспособност, а

съобразно амбулаторен лист № 230544024D58 от 23.02.2023г., издаден от д-р В. П. – гастроентеролог, същият е диагностициран и с други остри гастрити. Представените писмени доказателства потвърждават изцяло твърдяното увреждане в исковата молба.

По делото е приета и съдебно-медицинска експертиза, която в заключителната част потвърждава състоянието на ищеца вследствие от злополуката /л. 109-111/. Причинените телесни увреждания са разкъс.е на тънкочревния опорак с умъртвя.е на този чревен участък; разкъс.е на външната обвивка на сигмоидното чер.; излив кръв в коремната кухина в количест. 3 л; ретроперитонеален кръв.излив и кръв.загубен шок. Вещото лице описва хеморагичния шок като жи.тозастрашаващо състояние, свързано с несъответствие между обема циркулираща кръв и капацитета на съдо.то русло в резултат от кръв.загуба, което при загуба на кръв от около 40-45 % от общото количест. в организма .ди до прогресивно влоша.е, спиране филтрационната работа на бъбреците, а оттам и до настъп.е на смъртта на пациента. В тази връзка, съобразявайки, че ориентировъчно наличието на кръв в човешкото тяло се определя на около 7 % от телесното тегло, или при мъж с тегло около 70 кг е около 4.900 мл, то загубата на три литра кръв определя като остро жи.тозастрашаващо състояние.

Вещото лице приема, че проведеното жи.тоспасяващо оперативно лечение по отстраня.е на 80 см от тънкото чер. в областта на разкъс.ията на тънкочревния опорак е свързано с постоянни храносмилателни нарушения – .ди до малабсорбция на хранителни вещества (нарушено всмук.е) и малдигестия (хранителна непоносимост), а също така и възможни мотилитетни нарушения. Посочено е, че пострадалият е изпитвал значителни коремни болки, както от процесната травма, така и от последващото оперативно лечение, особено в ранния следоперативен период, като по същест. уврежданията са от естест. да причинят трайни нарушения във функцията на червата, с дожи.тен характер. В този смисъл не може да се направи прогноза за пълно възстановя.е на лицето, още повече предвид изиск.ията за спаз.е на дожи.тен хигиенно-диетичен режим и необходимостта от по-малко физическо натовар.е.

В о.с.з., проведено на 27.06.2023г., на вещото лице са предявени допълнително представени от процесуалния представител на ищеца болнични листове, след запозна.ето си с които експертът посочва, че същите са относими към процесната травма и не проти.речат на описаното състояние на лицето. Подробно описва дейността на червата като част от храносмилателната система и настъпилите за организма последици вследствие на тяхното разкъс.е. В отго.р на поставени въпроси от процесуалния представител на ответника, вещото лице пояснява, че в процесния случай е абсолютно невъзможно да се възстанови основната функция на чер.то в естествения му вид, тъй като има анатомична липса на част от чер.то, тоест е намалена неговата абсорбационна повърхност. Разяснява, че конкретният процент на намалена способност – на т.нар. малабсорбция /намалена способност за всмук.е на хранителни

вещества/, респективно малдигестия /намалена способност на човек да поема необходимите му хранителни вещества чрез чревното си хранене/, които състояния се констатира при всички пациенти, зависи от индивидуалните особености на човека, но е категоричен, че няма как естествено да се преодолее липсата на част от чер.то.

Заключението на вещото лице е обосн.о, отговаря на поставените въпроси и се подкрепя от останалите доказателства по делото, поради което съдът го кредитира изцяло.

С оглед тези обстоятелства съдът намира за доказани в процеса настъпилите за ищеца неимуществени вреди, в пряка причинна връзка с настъпилата трудовата злополука на 17.11.2022 г.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедл.ст. Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедл.ст от съда. Съгласно ППВС № 4/1968г. понятието „справедл.ст” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът, на пър. място, отчита внезапността на изживяната от ищеца травма и жестокостта на увреждащото събитие. На следващо място, съдът взема предвид продължителността и интензивността на душевните болки и страдания – по делото бяха събрани множест. еднопосочни доказателства за извършеното спешно оперативно лечение, което ищецът е следвало да претърпи при наличието на опасност за неговия жи.т, в това число 11-дневното болнично лечение и полз.ия отпуск за временна неработоспособност от общо 72 дни, както и дълготрайното отражение на физическото и психическото му състояние. От значение са и допълнителните характеризиращи белези на увреденото лице – Н. Н. е бил на едва 28-годишна възраст към датата на злополуката. Увреждането му е трайно и същото е довело до трудности за него във всекидневните му ангажименти, както и в служебен план. В резултат от отстраня.ето на 80 см от тънкото му чер., същият е получил последващи храносмилателни нарушения, в това число остри гастрити, засягащи нормалното функциониране на червата и причиняващи му постоянен дискомфорт в коремната област – дожи.тно състояние без прогноза за благоприятно развитие, отчитайки и обстоятелст.то, че не е възможно дори естествено приспособя.е на останалите части на храносмилателния тракт, във връзка с което може да се направи из.дът, че възстановя.ето на предишното състояние на пострадалия е безспорно непостижимо.

От приетите доказателства по делото се установява, че ищецът и към настоящия момент продължава да е физически отпаднал, в депресивно състояние и ограничен откъм възможности за хранителен режим и тежко физическо натовар.е. От разпита на свидетеля Стефани Кръстева – лице, живеещо на семейни начала с Н. Н., се установява, че същият е прекарал 12 дни в болница вследствие на претърпяната оперативна намеса, през което време жената е била до него. През болничния си престой ищецът е изпитвал силни болки, не е можел да спи, нито да се храни – състояние, което е продължило и след изпис.ето му. Бил е на легло около два месеца и не е можел да се самообслужва, но дори и след като е започнало раздвиж.ето му, лицата са стояли само вкъщи, доколкото на ищеца му се е виело свят при излизане навън и се е оплаквал от болки в стомаха, което е наложило отно. ходене по лекари. Установява се, че е нарушен жизненият и емоционален стандарт на жи.т на лицето, доколкото мъжът не е свикнал по този начин да не може да помогне с нищо в домакинст.то, в това число и финансо., довело до него.то депресивно състояние, което по същест. потвърждава и наличието на влошено психическо здраве. При преценка на показанията на свидетеля съдът следва да изходи от вероятната □ заинтересо.ост, но преценени въз основа на чл. 172 ГПК, същите се подкрепят от останалите доказателства по делото, поради което и се кредитират от настоящия състав.

С оглед изложеното и доколкото се касае за трайно пожизнено увреждане, как.то е отстраня.ето на 80 см от тънкото чер. в областта на разкъс.ията на тънкочревния опорак, вследствие на което ищецът следва до края на жи.та си да се съобразява с медицинските проти.показания относно приложимия хранителен режим и физическата си активност, съдът счита, че справедли.то обезщетение е в размер на 50 000 лв. Определянето на по-малък размер от посочения и съобразно всички факти и обстоятелства по делото, не би бил съответстващ на изиск.ията на справедли.стта.

По възражението с правно осно.ие чл. 201, ал. 2 КТ:

Съгласно чл. 201, ал. 2 КТ отго.рността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Това е случай на съпричиня.е от страна на увреденото лице. Възражението за съпричиня.е е фактическо материалноправно възражение, което разширява предмета на делото, същото подлежи на пълно и главно доказ.е от ответника и се преклудира в срока по чл. 131 ГПК. Работодателят е направил възражението именно в отго.ра на исковата молба, поради което е допустимо и следва да се разгледа от съда.

За установя.е на фактическите обстоятелства относно настъпилата трудова злополука по делото са представени писмени доказателства – събрани от работодателя обяснения на останалите членове на екипа, в това число и такива на самия пострадал /л.42-45/. От обясненията на последния се установява, че същият е изпълнявал нарежданията на с.я ръко.дител И. И. да намаже със смазка гумата на тръбата, след

което отно. по негови указания е трябвало да излезе от изкопа, за да могат да положат следващата тръба. Ищецът признава факта, че се е позабавил, за да огледа как е свършил работата си, поради което, към момента на излизането си е бил ударен от новата тръба в гърба. Изложеното се допълва от обясненията на багериста Д. Б., който описва как при поднасянето към изкопа е чул указанията към ищеца да излиза оттам, самият той е видял Н. да тръгва да излиза, но последният се е върнал без лицето, предприемащо действия по полагане на следващата тръба, да го види, в резултат на което ищецът е бил притиснат.

От друга страна, в т. 10 от Протокол № 1 от 22.11.2022 г. на ТП на НОИ – гр. София е прието, че лицата, допуснали нарушенията, са ръководителят на екипа и техническият ръководител, като нарушенията в обезопасяването на работната среда са се изразили в неспазване на забраната за престой на хора под повдигнати за монтиране елементи, конструкции и кофражи, съответно липсата на необходимото повишено внимание и непосредствено наблюдение от страна на ръководителите при извършените монтажни дейности, вследствие на което се е стигнало до процесната трудова злополука. В тази връзка техническият ръководител И. М., който не е присъствал лично на изкопа към момента на злополуката, в сите обяснения, дадени по сведения на неговите колеги, твърди, че при спускането на тръбата последните са следели задния край, за да я положат в изкопа под укрепването и не са виждали предния край от самото укрепване поради триметровата дълбочина на изкопа. Въпреки това е отразено обстоятелството, че е възможно да се установи видимост, ако човек се надвеси над изкопа.

Съдът намира, че описаните писмени доказателства представляват частни документи съгласно нормата на чл. 180 ГПК, доколкото са подписани от лицата, които са ги издали, като доказателствената им стойност следва да се преценява по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – в конкретния случай в пълно съответствие с възприетата от протокола за трудова злополука фактическа обстановка – ищецът е бил притиснат между две тръби по време на извършването на монтажни дейности.

Следва да се отбележи, че режимът за съпричиняване по Кодекса на труда е различен от този в гражданското право. В чл. 201, ал. 2 КТ намаляване на отговорността на работодателя е допустима единствено при груба небрежност, а не при простото неполагане на дължимата грижа, както е прието в чл. 51, ал. 2 ЗЗД. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание, в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно

старание и внимание и пренебрег.е на основни технологични правила и правила за безопасност, такива каквито не би допуснало и най-небрежното лице.

Съдебната практика приема, че щом работодателят допуска постоянна практика, нарушаваща правилата за безопасна работа, при настъпила трудова злополука не може да се прилага „грубата небрежност“ при условие, че допуснатата от работодателя неправилна практика е във връзка с настъпилата злополука. Видно от протокола на ТП на НОИ – гр. София, който се подкрепя и от обясненията, дадени от членовете на работния екип, лицата, заемащи ръководни длъжности при работодателя, не са положили необходимите грижи, респективно не са взели подходящи мерки за намаляване на рисковете от злополука, в това число не е извършен необходимият контрол за работа по безопасен начин. Всички тези задължения са вменени на работодателя чрез разпоредби от различни нормативни актове. Така т.1.10.3 от приложение № 4 на Наредба № 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи изрично регламентира, че не се допуска престой на хора под повдигнати за монтиране елементи, конструкции, кофражи и др., съответно в т.6.10 от същото приложение към наредбата е предписано: „Инсталации, в частност връзки в електроинсталации, заварки и укрепления на тръби, фасонни части, отоплителни тела, вентилационни проди и др., които се изпълняват едновременно с други видове СМР, се монтират с повишено внимание и под непосредствено наблюдение на техническия ръководител или упълномощен от него бригадир.“

Предвид изложеното съдът намира, че трудовата злополука е била допусната именно поради липсата на осъществен контрол и непосредствено наблюдение на възложените задачи от страна на ръководителя на екипа И. И., който в своите обяснения потвърждава, че към момента на настъпването на инцидента не е бил на място на изкопа. От друга страна, за настъпването на фаталния удар е допринесло и несъобразеното с него на риск поведение на техническия ръководител И. М., предприел изпълнение на работата без да се убеди, че Н. Н. е напуснал опасния участък, в който предстои да бъдат извършени монтажни дейности.

Самото наличие на тези изисквания в законодателството обосновава извода, че груба небрежност от страна на работника ще е налице, когато въпреки тях, се стигне до трудова злополука при сходна фактическа обстановка. Такова неполагане на елементарно старание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност не може да бъде установено, когато са допуснати доказаните в настоящото произв.дст. нарушения от страна на ръководителите на екипа, а напротив – ищецът е положил дължимата грижа в интерес на своя работодател, като е проверил извършената от него работа, с което е изпълнил съвестно своите задължения. Поради тези съображения съдът намира възражението за груба небрежност за неоснователно.

По възражението по чл. 200, ал. 3 КТ:

Съгласно чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следва да се съобрази, че изплатеното обезщетение по общественото осигуряване цели да репарира имуществена вреда – неполученото трудо. възнаграждение вследствие невъзможността на работника да полага труд поради претърпяната трудова злополука, или в случая се касае до хипотеза, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване като проявление на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване.

От друга страна, обезщетението за неимуществени вреди, предмет на настоящото произв.дст. с оглед заявената претенция на ищеца, компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага, измерими също в паричен еквивалент. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди обаче, нямат връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудо.то възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Поради това получа.ето на двете обезщетения – за неимуществени вреди по чл. 200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудо.то възнаграждение, не е дължно плащане и не .ди до неоснователно обогатяване, а напротив – до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди /в този смисъл Решение № 54 от 23.04.2019 г. гр.д. № 3649/2018 г., III г.о. на ВКС/, поради което и това възражение се явява неоснователно.

По възражението по чл. 200, ал. 4 КТ:

Съгласно чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение по чл. 200 КТ се намалява с размера на получените суми по сключените дого.ри за застраховане на работниците и служителите. При доказаност на елементите от фактическия състав на чл. 200, ал. 1 КТ, съдът трябва да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука, причинила телесни увреждания на ищеца, от което да приспадне платеното от застрахователя по застрахователното пра.отношение обезщетение, установено със съответните писмени доказателства.

По делото е безспорно, че на Н. А. Н. е изплатена сумата в общ размер 1 000 лв. чрез извършени два банкови пре.да – на 20.01.2023 г. и на 06.03.2023 г. /л. 89-91/, представляваща застрахователно обезщетение, поради което от определения размер на обезщетението за неимуществени вреди на ищеца – 50 000 лв., следва да се приспадне платеното по групова застраховка „Трудова злополука“ застрахователно обезщетение, или дължимото обезщетение за пострадалия възлиза в размер на 49 000 лв., до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен, съответно за разликата до пълния предявен размер от 50 000 лв. – да бъде отхвърлен.

По искането за присъждане на законна лихва:

Когато задължението произтича от непоз.лено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. той дължи от момента на настъп.е на увреждането. Следователно лихвата като обезщетение при неизпълнение на вземане за неимуществени вреди, произтичащо от деликт, е дължима от момента на настъп.е на пра.пораждащия вредите юридически факт – увреждането, а не от момента на влизане в сила на съдебен акт за определяне размера на обезщетението, т.е. от момента на изискуемостта на вземането, а не от момента на ликвидността му. Посочените правила намират субсидиарно приложение и при отго.рността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника/служителя вследствие на трудова злополука или професионално заболя.е, по силата на препращащата разпоредба на

чл.212 КТ, съгласно която норма за неуредените въпроси по имуществената отго.рност на предприятието за причиня.е на смърт или увреждане здравето на работник се прилага гражданският закон. По отношение на дължимото обезщетение за забава при изпълнение на задължението на работодателя по чл.200 КТ за обезвреда на настъпили вреди от професионално заболя.е или от трудова злополука, приложими са общите принципи, изразени в чл.84, ал. 3 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД – работодателят, дължащ обезщетение по чл. 200 КТ, изпада в забава от настъп.е на увреждането, резултат от трудова злополука, поради което законна лихва следва да се присъди от датата на настъп.е на трудовата злополука – 17.11.2022г., до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на осно.ие чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има пра. на разноски съобразно уважената част от иска в размер на 39,20 лв. – разноски, направени в обезпечителното произ.дст. по ч.гр.д. № 37/2023г. по описа на РС – Белоградчик, представляващи заплатена държавна такса, доколкото същите следва да се присъдят от съда с окончателното съдебно решение по същест. на спора /ТР №6/2013г. на ОСГК на ВКС/.

В настоящото произ.дст. и в обезпечителното произ.дст.то ищецът е ползвал безвъзмездна ад.катска помощ на осно.ие чл.38, ал.1, т. 2 ЗА като е бил защита. от адв. Г. Б. Х.. Последният претендира възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗА. Същото, определено по реда на Наредба №1/2004г. и при съобразя.е на уважената част от иска, е в общ размер на 6 713 лв., от които 4 557 лв. за осъществена защита в иско.то произ.дст. и 2 156 лв. – в охранителното произ.дст. по ч.гр.д. № 37/2023г. по описа на РС – Белоградчик. Посочената сума, на осно.ие чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 ЗА следва да бъде присъдена на ад.ката.

На осно.ие чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има пра. на разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер на 2 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по чл. 78, ал. 8 ГПК.

На осно.ие чл. 78, ал. 6 ГПК длжимите по делото държавни такси и разноски за депозит следва да бъдат възложени на ответника съобразно уважената част на иска. Така той трябва да плати по сметка на съда сумата от 2352 лв. /1 960 лв. за държавна такса и 392 лв. за изготвената СМЕ/.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК, да заплати на Н. А. Н., ЕГН *****, на осно.ие чл. 200 КТ, сумата от **49 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания от трудова злополука, настъпила на 17.11.2022 г., призната за такава с разпореждане № 32279/15.12.2022 г. на ТП на НОИ – София град, ведно със **законната лихва**, считано от деня на увреждането – 17.11.2022 г., до окончателното погася.е на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 50 000 лв.

ОСЪЖДА на осно.ие чл.78, ал.1 ГПК ФИРМА, ЕИК, да заплати на Н. А. Н., ЕГН *****, сумата от **39,20 лв.** разноски, направени в произдст.то по ч.гр.д. №37/2023г. по описа на РС – Белоградчик.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК 131458468, да заплати на ад.кат Г. Б. Х., с личен № 4600123610, на осно.ие чл.78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв, сумата от **4 557 лв.** за осъществена защита в иско.то произдст. и сумата от **2 156 лв.** за осъществена защита в произдст.то по ч.гр.д. № 37/2023г. по описа на РС – Белоградчик.

ОСЪЖДА на осно.ие чл. 78, ал. 3 ГПК Н. А. Н., ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК, сумата от **2 лв.** разноски по делото.

ОСЪЖДА на осно.ие чл.78, ал.6 ГПК ФИРМА, ЕИК 131458468, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от **2352лв.**, представляваща длжимата държавна такса и разноски за процеса.

Решението може да бъде обжал.о пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връч.ето му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____